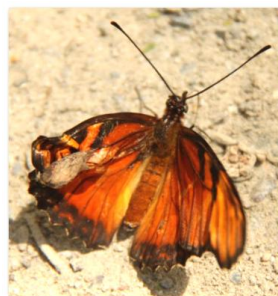

Efter morgenyoga og et solidt morgenmåltid gjorde vi os klar til at trave den 3 ½ timer nemmeste trail i området. Egentlig havde planen været at vandre ud til det 15 meter høje vandfald og bade, men det ville være en 6 – 7 timers tur i de omkringliggende bjerge. Det var vi usikre på, om vi var i form til, så vi valgte den nemme. Turen ville følge et vandløb og senere en bred flod. Det ville være en fin og overkommelig tur for os på godt 3 timer.

Lige før landsbyen Vilcabamba slog vi ind på stien til venstre og fulgte vandløbet. Geder stod og græssede og farverige sommerfugle dansede omkring og faldt kun kortvarigt til hvile på stien eller ved en blomst i krattet.

I dag var den varmeste dag, siden vi ankom til Ecuador.

Udsigten ud over bjergene og dalen var beroligende og alligevel råt og vildt. Alle grønne nuancer var at finde på de høje bjergsider. Hist og her lå et hus eller en landejendom og brød med de grønne farver ved at lave et strøg af orange, gult og rødt i landskabet.

Vi gik langs det rislende vandløb og på et tidspunkt sprang et egern igennem træerne. Et par fugle nippede kryb på ryggen af en ko. Et par hunde gøede af os, da vi gik forbi det hus de var opdraget til at passe på.

En bil passerede os, og jeg undrede mig over, hvor den mon skulle hen. Ikke ret langt viste det sig. En mand steg ud af bilen og gik i vores retning. Vi stoppede alle 3 op og kiggede ned på et ret stort muselignende ådsel. En levende en af slagsen holder husene rene, sagde manden. Han gik med en lille bog i hånden – det lignede en kærlighedsroman "la familia" stod der som titel på bogen.. Manden var vældig snaksaglig og fortalte om det vi så på markerne – majs, bananer og at han havde været oppe på det højeste punkt i området.

Vi fulgtes med ham en go halv kilometer, så åbnede han pludselig en hjemmelavet "kæplåge" i pigtrådshegnet. Han sagde farvel gik igennem lågen og forsvandt ned af den stejle skrænt ned i dalen.

Vi fortsatte langs det rolige vandløb, og vi troede stadig, at vi er på rette vej. Et par kilometer efter mandens kæplåge går det op for os, at vi vist ikke er på rette vej. Stien var blevet for krattet og vi var kommet alt for langt væk fra landsbyen Vilcabamba, hvor vi skulle være endt, i flg. det kort, vi havde med.

Vi vendte om. Skulle vi nu helt tilbage til den store jern port, vi havde passeret for mindst en time siden? Hvordan i alverden havde vi misset en vej til højre for den port? Kortet viste tydeligt, at der burde ha været en vej til højre.

Så fik vi den ide, at hvis den halv gamle mand kunne gå ned af den stejle skrænt ved kæplågen, så kunne vi vel også. Spørgsmålet var bare hvor det ville føre os hen, og om vi kunne finde lågen. Vi kunne se en vej nede i dalen og den flod, som vi skulle være gået langs.

Vi fandt lågen, tog chancen og klemte os igennem den bitte låge. Uden at rive os på pigtrådshegnet begyndte vi nedstigningen på noget, der ikke helt kunne betragtes som en sti til menneskefødder. Det var svært at stå fast, og jeg overvejede, om jeg skulle lægge mit kamera ned i min rygsæk, hvis jeg nu kom til at kure på de løse sten. Jeg droppede tanken og fortsatte nedad med spændte benmuskler, der var ømme efter yogaen i morges.

Det var ikke nogen nem nedstigning vi havde gang i. Min hjerne var travlt beskæftiget med at holde øje med slager. Ike - tyskeren på Izhcayluma havde fortalt, at der var en del slager i området, og de gerne ligger og putter sig i krat og under lidt træ – alt sammen lige det terræn, som jeg vadede rundt i ned af skranten. Bent virkede ikke særligt bekymret over et eventuelt slangebids, eller også skulle han bare vise sit mod som en rigtig mand, for ikke at bekymre mig mere end jeg allerede gav udtryk for. Jeg gjorde mig også modig og holdt mit kamera tæt ind til kroppen, som om det kunne beskytte mig,

hvis mr. Hugorm (eller det der var være) skulle vise sine tænder og forhåbentlig kun snappe ud efter mine vandresko, der formentlig godt kunne modstå et sæt slangetænder..hvis ikke de var alt for store.

Pludselig er der et kræ der skryder helt vildt. Jeg kan godt huske, at det hedder skryder, og jeg siger det højt "hvad er det der skryder"? Jeg kan simpelthen ikke huske, hvad det er for et dyr der lyder sådan. Så får jeg øje på et gammelt hidsigt æsel, der heldigvis står bundet på den anden side af et pigtrådshegn. Jeg strammer grebet om mit kamera – min nye bedste ven i dette øjeblik. Jeg tramper videre nedad i det tætte krat på den ikke eksisterende sti. Jeg er usikker på om det er bedst at liste eller trampe for give mig tilkende for de slanger som måtte ligge og hygge sig i krattet. Planter med gule blomster klæber sig til min bukser, som om de vil stoppe mig i at fortsætte nedad. Jeg har vist ikke noget valg end bara at fortsætte. Jeg vil ikke påstå, at jeg var den positive medvandrer nedad skrænten sammen med Bent, men jeg ville nok blive direkte negativ, hvis jeg skulle vende om og bestige hele turen opad til kæplågen igen. Jeg fortsatte nedad i håb om, at vi nåede til en rigtig vej nede i dalen, og at ingen slager ville snappe ud efter os på vejen ned. Jeg skubbede slagetanker væk. Brugte i stedet mit krudt på at undgå at glide og kurer ned på røven nedad i fuldfart klamrende til mit kamera.

En majsmark kom til syne og stien der ville blive en del mere fremkommelig, når vi kom ned på den mark. Først skulle vi lige over et sten-kæp gære som ikke virkede særlig stabilt. Det så ud til at kunne brase sammen, hvis vi trådte på den forkerte sten – vi kom helskindet over selv om jeg kom til at vælte en ret stor sten ud af geled. Den ramte mig heldigvis ikke.

Ovre gæret og helskinnet ned igennem majsmarken – super fedt. Nu kunne vi se vejen.

Og så lige der foran os endnu en kæplåge med endnu et pigtrådshegn og lige bag det 3 gøende hunde. Bent samlede nogle sten op, som vi havde læst, at man bør gøre. Så ville hundene få lidt respekt for en. Bent gav mig et par sten, og jeg slipper grebet om mit kamera til fordel for skyts. Jeg stod der med tre sten og var hammerglad for min håndbold tid og en ret god skudhånd. Kunne jeg overhovedet få mig selv til at kaste sten efter de hunde? Den ene er en ordentlig kleppert og virker rasende. Bent kunne høre der var nogle mennesker ved det hus, som hundene hørte til. Senhorita råber han flere gange, og jeg er ved at tisse i bukserne af grin – tænk hvis det nu var en mand, der var i huset. Ville han mon så ignorere Bents kalden. Det viste sig efter flere råb, at der er hele 3 senhorists, og de hjalp os smågrinende forbi hundene.

Den yngste senhoritas (nok omkring 6 år) stod med en papkasse og i den var der en fjerde hund. En lille hvalp der næppe var gammel nok til at være væk fra dens mor. Den var dæleme kær, da den suttede på Bents finger og peb lidt.

Den ældste senhorita fortalte, at det nok ville tage os 15 minutters at gå til Vilcabamba. Vi gik i mindst 20 minutter, og så satte vi os i vejkanthen og ventede på, at en eller anden ville stoppe, så vi kunne køre med det sidste stykke.

(Den ene af de 3 hunde)

Papaya træer. Min ynglings frugt, når jeg er ude og rejse. Den skal helst være moden (som alt andet frugt og grønt) være moden, når den plukkes. Den gror ikke "naturligt" i Danmark. (på billedet umodne grønne). Papaya er f.eks. fremragende til regulering af fordøjelsesproblemer bl.a. pga. sit indhold af enzymet Papain (kan derfor også købes i kapselform som kosttilskud). Den er rig på bl.a. vitamin A – godt for øjnene. Studier har vist at den også kan anvendes til sårheling.

Jeg kan li den fordi, den smager rigtig godt, har den flotteste orange farve og så ligger godt i maven.

En taxa stoppede og vi kørte med til centro de Vilcabamba for 1 dollar.

Nu skulle vi have den lemonade i tyrkerens restaurant, som vi har sat næsen op efter lige siden det gik op for os, at vi var faret vild. Klokken var sen eftermiddag og vi skulle også have noget mad – tyrkerens mad var rigtig god.

Imens vi sad der på torvet ved Cafe UFO og sluprede lemonade og ventede på mad. Vi faldt vi i snak med svenskeren Henrik, der var en af de mange udlændinge, som havde slået sig ned i Vilcabamba – lidt et hippiested. Han sælger Epsomsalt og tørret kød fra en lille bod på torvet. Han havde giftet sig med en kvinde fra byen og sammen havde de en søn. Om kort tid ville de flytte til Sverige, og han var ret spændt på, hvordan hun ville takle kulden og det svenske samfund.

Pludselig kommer der en ung fyr forbi og begynder en lang talestrøm på spansk til Bent, som bare kiggede op på ham, og sagde efter et stykke tid. "Vi forstår ikke spansk" (i hvert fad ikke nok til at forstå hans talestrøm) Fyren stod der og viftede med en stak bøger "la familia" var titlen på de fleste af bøgerne – så var det nok alligevel ikke nogen kærlighedsroman ham manden havde haft med på sin vandretur på bjerget. Nok nærmere noget religiøst læsestof. Vi takker pænt nej til at købe en bog og spiser vores mad og drikker sød lemonade. Vi får os et stort stykke kage TO GO i en flamingobakke. Da vi får fat i en taxa møder vi igen manden med "kærlighedsromanen". Ham vi havde fulgt med oppe på bjerget. Han genkender os og hilser med et smil.

Hjemme i hytten deler vi kagen, der er en form for rugbrøds-kage, ikke alt for sød.

Jeg vil lægge mig i hængekøjen på altanen og slumre lidt. Men en kæmpe græshoppe har klæbet sig fast i stoffet på hængekøjen. Først tror jeg, det er en kakerlak (dem hader jeg virkelig) men det er en kæk og ret stor græshoppe ca. 4 – 5 cm lang med lange springben. Den viger ikke såen lige pladsen i hængekøjen, men jeg vinder til sidst.

Men lydbog i ørerne, mæt af god tyrkermad, lemonade og rugbrøds-kage går jeg ud som et lys i en varm solstrib. Endnu en god dag er ved at være slut her i Ecuador.

